

Pamiatka zosnulých – 1.11 V / 2.11. G Dokážeš ich pustiť?

Nebeský Otče, skláňame sa pred Tvojím majestátnom, pretože potrebujeme uistiť naše vystrašené srdcia, že je niekto mocnejší ako smrť. Prichádzame pred Tvoj trón, pretože túžime po nádeji, keď sa v nás znovu a znovu obnovuje bolesť z odlúčenia od tých, ktorých sme milovali a ktorí milovali nás. Prestupujeme pred Tvoju tvár, lebo túžime po niekom, kto naše spomienky a našu bolesť naplní pokojom a nádejou, ktorá vidí ďalej ako iba po moment smrti. Príď so svojim slovom a uteš nás, aby sme na svojich blízkych spomínali cez Tvoje zaslúbenia a cez prázdny hrob Tvojho Syna, ktorý nám svedčí o tom, že láska je mocnejšia ako smrť, že Ty si mocnejší ako smrť. Amen.

Kazateľ 12:7 „Prach sa navráti do zeme, ako bol prv, ale duch sa vráti k Bohu, ktorý ho dal“.

Všetci sme niekoho stratili. Neexistuje človek, ktorý by dnes nemal na koho myslieť a na koho spomínať. Smrť sa znovu stala súčasťou ľudského života, pretože o nej neustále počúvame v súvislosti s pandémiou. A hoci sa tomu zubami-nechtami bránime, v týchto dňoch sa naše emócie uvoľňujú viac ako inokedy a naše srdce je zaplavené smútkom.

*Spomíname na **rodičov**, po ktorých časom odchode, sme prestali byť deťmi a stali sme dospelými viac, ako by sme chceli. Spomíname na **súrodencov**, ktorých smrť nám vzala tých, čo s nami išli cez pekné i škaredé dni života. Spomíname na **deti**, ktorých smrť láme srdcia natoľko, že sa z ich odchodu nikdy nespamätajú. Spomíname na **životných partnerov**, s ktorých odchodom sa vyrovnávame veľmi pomaly, pretože nám ich neprítomnosť berie dych a oberá nás o silu, či túžbu žiť. Spomíname na **priateľov, známych, osobností**, ktoré nás ovplyvnili a hoci za ich životy ďakujeme, stále nevieme pochopiť, prečo museli odísť a nás tu nechať napospas životným bojom. Dnes myslíme aj na **všetkých tých, ktorí odišli v poslednom roku, na tých, za ktorými nikto neplače, na tých, ktorí tu mohli byť, ale pre ich hlúposť či hlúposť a nevyšímavosť iných, ich život predčasne skončil. Spomíname na deti, ktoré ani rodičia neobjali, nedržali v náručí, pretože odišli príliš skoro na prejavy lásky, no napriek tomu sa hlboko zapísali do srdca svojich rodičov a blízkych. Spomíname na tých, ktorí zomreli vtedy, keď pomáhali iným a stali sa tak symbolom obetavej služby a túžby pomáhať aj napriek tomu, že sami stratili život a tento svet sa pred nimi zotvoril. Spomíname a boli by sme radi, keby sme mali moc ich vrátiť späť, aby sa všetci naši milovaní znovu stali súčasťou nášho pozemského života a aby sme im mohli povedať viac, ako sme stihli, prejavit' viac lásky, ako sme boli schopní, ukázať im ich dôležitosť pre nás viac, ako sme to robili, kým žili. Keby sa tak ešte mohli vrátiť....***

Sme si však istí, že to naozaj chceme? Aby sa naši milovaní vrátili späť tu, na túto zem? Je ťažké a veľmi bolestivé byť bez nich, bez tých, ktorí náš život obohatili a dali nám kus seba. Ale v konečnom dôsledku by sme nechceli, aby sa vrátili na túto zem. Kazateľ hovorí, že smrť má aj „výhody“ – pre nás, čo tu zostávame, ale aj pre naše spomienky na blízkych.

1.Prach sa vráti do zeme. Smrť nám pripomína, kto sme – sme prach. Nemôžeme teda čakať, že tu budeme naveky. Už od príchodu na túto zem starneme a umierame a preto usilovať sa alebo udržať bližných pri živote na tomto svete naveky, je hlúposť. Sme pominuteľní, dočasní, slabí a smrteľní - to sa nikdy nezmení, práve naopak: čím dlhšie žijeme na tomto svete, tým viac si uvedomujeme, že sme naozaj iba prach. Všetci, ktorí zomreli nám svojou smrťou iba oznamujú, že aj my raz odídeme a nikto z nás tu nebude mať trvalé miesto.

Smrť nám pripomína, že sme súčasťou Božieho stvorenia. Hoci si človek pripadá ako pán nad všetkým a uzurpuje si právo manipulovať a vládnuť bez obmedzení a zodpovednosti nad inými ľuďmi, zvieratami a prírodou, nie je to celkom tak. Sme prach presne tak ako všetko ostatné okolo nás. Nikto nám nedal právo povyšovať sa a vládnuť striktné nad celým Božím stvorením. Tak ako kvet či zvieratá, aj my pôjdeme cestou smrti. To by nás malo držať pri zemi a učiť pokore. Zároveň nám to pripomína, že aj tí, ktorí v tomto svete šíрили zlo, konali nepravosť a nedostali odmenu za svoje hriechy, pôjdu z tohto sveta, aby prijali odplatu za to, ako konali v tele. Sme prach a tak sme súčasťou všetkého, čo sa míňa a to by nás malo učiť pokornému a zodpovednému prístupu k životu a ku všetkému Božiemu stvoreniu.

Smrť nám pripomína, že treba žiť, kým žijeme. Často sme prekvapení, keď niekto zomrie – či už mal 90 či 19 rokov. Podľa nášho názoru je to stále primálo, ale to len preto, lebo si neuvedomujeme, že nám bol vymeraný dostatok času na to, aby sme žili. Sú ľudia, ktorí zomreli mladí a pritom prežili plnohodnotný život a sú starci, ktorí odchádzajú z tohto sveta a nemôžu povedať, že žili, lebo iba existovali. Smrť všetkých tých, ktorí ležia aj na tomto cintoríne, nám pripomína, že je čas žiť – oni to už nevedia, ale my na to ešte dostávame šancu. Žiť naplno v službe blíznym a k Božej sláve. Uskutočniť to, čo oni nestihli, čo sa im nepodarilo. Kopirovať to dobré, čo sme sa od nich naučili a vzdať sa toho zlého, čo je nám z ich života ako výstraha. Smútiť máme, ale nie natoľko, že nám to zatieni našu šancu naozaj žiť, nielen prežívať.

Smrť nám pripomína, že sme pominuteľní, že sme zodpovední za seba navzájom a svet a že každý deň je nám daný ako dar, ktorý máme využiť naplno.

2. Duch sa vráti k Bohu. A teraz si predstavte, že by sa fakt naši blízki vrátili naspäť do tohto sveta. Chorí by boli znova chorí, smutní by boli stále smutní, tí, ktorí nezvládli život, by sa stále utápali v tragédiách. Chceli by sme, aby sa vrátili do sveta, v ktorom je toľko nenávisť a zloby, aká sa šíri medzi nami v poslednom čase? Chceli by sme, aby sa vrátili a znovu prežívali svoje telesné či psychické choroby? Túžime naozaj po tom, aby museli riešiť všetky tie ťažkosti a problémy života, s ktorými sa pasujeme aj my? Myslíte si, že by oni sami chceli prísť späť do hriechu, nešťastí a krízov tohto pozemského putovania? Naozaj chceme svojich mŕtvych prílišným smútením akoby udržať na svete, ktorý speje do záhuby a v ktorom to všetko bude ešte horšie?

Nie je **lepšie Božie riešenie celého problému života a smrti**? Pán Boh ponúka všetkým, ktorí žijú, riešenie ich smrti a života po smrti. My tak, vďaka Pánovi Ježišovi, máme nádej a môžeme sa s pokojným srdcom pozeráť na svoje vyhlídky po smrti. Riešenie, ktoré Boh ponúka pre všetkých živých je: smrť ako cesta do večného života. Stará zmluva to opisuje slovami: duch sa vráti k Bohu, ktorý ho dal. Nová zmluva to nazýva večným životom. Ale podstata je rovnaká: Boh ponúka cestu z tohto strateného sveta, do sveta budúceho v Jeho prítomnosti.

Naše riešenie by bolo zlé. Ale Božie – napriek tomu, že nám spôsobuje bolesť – je oveľa lepšie: naši mŕtvi nie sú v ničote, vydaní napospas zlu či hriechu, neblúdia bez zmyslu po tomto svete, nie sú trápení v ohni očistca, ale sú pri Bohu. **Boh si ich berie k sebe, lebo sú Jeho.** Iste: viac tejto nádeje máme pri tých, ktorí žili s Kristom celý život, ale Biblia tu nehovorí iba o nich, hovorí o všetkých: prach sa vráti do zeme, ale duch – dych života – sa vráti k Bohu, pretože život všetkých ľudí pochádza z Pána. Nie je úžasné vedieť, že naši blízki sú naozaj na lepšom mieste? Nie je skvelé vedieť, že sú plne v Božích rukách a milosti? Nie je oslobodzujúce poznať, že sa vrátili k Bohu, ktorý ich na túto zem aj povolal? Duch človeka sa vráti k Bohu a Boh dá nový život tým, ktorí v Neho verili a to už naveky.

Áno, je to normálne plakať za našimi milovanými, lebo smrť je hrozná a my sa s ňou nemôžeme ani vyrovnáť. Ale smieme tak robiť v nádeji, že naozaj, čo Boh činí, to je dobré – **oni sa nemôžu vrátiť do tohto sveta, ved' by sme im to z lásky ani nemohli dovoliť. Pán Boh si ich berie k sebe, lebo sú Jeho, či oni Ho považovali alebo nepovažovali za svojho Boha. Volá ich do večného života bez trápení a bied a to je našou útechou.**

Všetci sme niekoho stratili. Ale oni nie sú stratení – ich prach sa vráti do zeme a ich duch pôjde k Bohu. Je to radostná zvesť do slz našej bolesti nad ich stratou: sú oslobodení od ťažkostí tohto sveta a pozvaní do Božej blízkosti. Je preto dobré, že odišli a my pôjdeme za nimi, keď Pán zavolá aj nás. Ale to nie je zlá, ale radostná informácia. Ideme totiž k Bohu. Amen.